

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: V. J., narozený X, bytem X,
zastoupený: Mgr. Martin Janča, advokát se sídlem Mikulášské nám.
487/11, 326 00 Plzeň,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního
hospodářství, IČ 70890366, se sídlem Škroupova 18, 301 00 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 12.9.2022 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2022 č.j. PK-DSH/5674/22,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 12.9.2022 téhož dne doručenou osobně soudu se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2022 č.j. PK-DSH/5674/22 a předcházejícího rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 17.5.2022 č.j. MMP/157899/22, jejichž kopie byly připojeny. Jako žalované žalobce označil Magistrát města Plzně a Krajský úřad Plzeňského kraje.

2. V žalobě žalobce zejména vyjádřil nesouhlas s právní kvalifikací spočívající v podřazení předmětného skutku v napadených rozhodnutích uvedených správních orgánů pod příslušné ustanovení zákona. Uvedl, že napadá předmětné rozhodnutí toliko v této kvalifikaci, kdy na základě námitek uvedených při jednání u prvoinstančního správního orgánu a v odvolání má důvodně za to, že právní kvalifikace předmětného jednání měla být posouzena podle příslušných ustanovení zákona, spočívajících v kvalifikování předmětného přestupkového jednání tak, že hladina alkoholu v krvi obviněného, tj. žalobce, měla hodnotu 0,29 promile a nikoliv 0,33 promile, jak se uvádí v napadených rozhodnutích. Je zřejmé, že se skutek stal ve smyslu toho, že mohla být naměřena hraniční hodnota kolem 0,3 promile po odečtení odchylky dechového přístroje ve smyslu příslušné metodiky. S ohledem na zřejmě výrazně pomalejší vstřebávání alkoholu s ohledem na konzumaci mastného jídla, váhu žalobce toliko 60 kg, jeho věk a velmi občasné a sporadické konzumování alkoholu (snížená tolerance vůči alkoholu, resp. netrénovanost organismu) a s ohledem na metodiku měření a rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) č.j. 2 As 154/2017-44 ze dne 17.4.2018 mohl správní orgán vycházet i z první dechové zkoušky, coby zkoušky provedené nejbližší k době řízení a zkoušky s nejnižším výsledkem, kdy po odečtení odchylky 0,24 by výsledná hodnota předpokládané hladiny alkoholu v krvi žalobce měla činit 0,29 promile alkoholu. V metodice pro provádění dechových zkoušek není nikde uvedeno, že je nutné vycházet z výsledků dvou bezprostředně po sobě jdoucích dechových zkoušek. V tomto případě stanovené podmínky splňují dechové zkoušky provedené jako 1. a 3. v pořadí a jako 2. a 3. v pořadí. Vzhledem k zásadám přestupkového i trestního řízení (v pochybnostech mírněji), mohl správní orgán při stanovení trestu vycházet z první dechové zkoušky, která je pro žalobce příznivější, kdy její výsledek mohl být akceptován v souvislosti s třetí dechovou zkouškou. První dechová zkouška byla navíc provedena v době nejbližší samotnému řízení vozidla žalobcem. Také uvedl, že má důvodně za to, že nebyla nade vší pochybnost prokázána hladina alkoholu v krvi přesahující hraniční hodnotu 0,3 promile v jeho krvi a výrok rozhodnutí žalovaných měl být dle ustanovení zákona vynesena dle příslušného ustanovení zákona o zjištěné hladině alkoholu do 0,3 promile, tzn., nemělo být v tomto případě uděleno 7 trestných bodů. Závěrem žalobce žádal, aby soud částečně zrušil napadená rozhodnutí a uložil svým rozsudkem, aby žalovaní rozhodli dle příslušného ustanovení zákona odpovídající hladině alkoholu v krvi žalobce do výše 0,3 promile alkoholu v krvi a přiznal žalobci náklady řízení před správními orgány i v tomto soudním řízení. Sporné je pouze to, zda hladina alkoholu v krvi obviněného byla 0,29 nebo 0,33 promile a jde tak jen o to, zda bude uděleno, či neuděleno 7 bodů v bodovém systému a nikoliv o výrok zákazu řízení či udělené pokutě, který již byl zcela vykonán a pokuta zcela zaplacená.
3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 1.7.2022 č.j. PK-DSH/5674/22** žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. c) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), změnil rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen **Magistrát** či **správní orgán I. stupně**), č. j. MMP/157899/22 ze dne 17.5.2022, kterým byl žalobce zastoupený advokátem Mgr. Martinem Jančou, uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31.1.2022 (dále jen **zákon o silničním provozu**), v souvislosti s porušením ust. § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona a za tento přestupek mu byly uloženy správní tresty: pokuta ve výši 5500,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců se započtením zadržení řidičského průkazu od

13.1.2022 a úhrada nákladů řízení ve výši 1000,- Kč, tak, že *v odstavci týkajícím se uložení správních trestů (strana č. 2 rozhodnutí nahoře) se text ve znění: „Za tento přestupek se V. J. ukládá, - podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu pokuta v částce 5.500 Kč,“ nahrazuje* textem ve znění: **„Za tento přestupek se V. J. ukládá, - podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu pokuta v částce 3.500 Kč,“.** Ve zbytku zůstala část výroku o ukládaných správních trestech beze změn a podle § 90 odst. 5 správního řádu ve zbytku bylo rozhodnutí Magistrátu č.j. MMP/157899/22 ze dne 17.5.2022 potvrzeno.

4. **V odůvodnění rozhodnutí ze dne 1.7.2022** bylo žalovaným mimo jiné uvedeno, že dne 13.1.2022 v čase 23:00 hodin v obci Plzeň kontrovala hlídka Policie ČR na vozovce ulice Jateční u domu č.p. 1 vozidlo tov. zn.: Škoda Fabia combi, RZ: X, černé barvy jedoucí ve směru jízdy od ulice Těšínská směrem k ulici Na Roudné, které řídil žalobce v takové době po požití alkoholických nápojů, kdy byl ještě pod vlivem alkoholu, neboť při silniční kontrole, ke které byl na výše uvedeném místě zastaven, se podrobil na výzvu policisty dechovým zkouškám ke zjištění, zda neřídil pod vlivem alkoholu, a tyto provedené dechové zkoušky měly pozitivní výsledek, a to v čase 23:01 hodin 0,53 promile alkoholu, v čase 23:09 hodin 0,59 promile alkoholu a v čase 23:15 hodin 0,57 promile alkoholu. Žalobci bylo sděleno, jakého přestupku se dopustil a byl na místě silniční kontroly ztotožněn dle předložených dokladů jako řidič předmětného vozidla. Žalobce policistům na místě uvedl, že v inkriminovaný den mezi 17:00 hodin a 18:00 hodin vypil 3x 0,3 l vína a nyní jel od své přítelkyně do místa bydliště vozidlem mu svěřeným k užívání jeho otcem, který se následně dostavil do místa silniční kontroly. Na místě žalobce souhlasil s výsledky dechových zkoušek a jejich výtisky podepsal a nežádal provedení lékařského vyšetření spojeného s odběrem biologického materiálu. Následně bylo na místě sepsáno oznámení přestupku, do kterého se žalobce nevyjádřil a toto podepsal, byla na místě zakázána další jízda a byl mu zadržen řidičský průkaz.

Dne 4.2.2022 bylo správnímu orgánu I. stupně ze strany Policie ČR postoupeno oznámení přestupku včetně související spisové dokumentace. Na základě podkladů ve spisu vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí v příkazním řízení č. j. MMP/053053/22 ze dne 15.2.2022, kterým byl odvolatel, tj. žalobce, uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu a za tento přestupek mu byly uloženy správní tresty: pokuta ve výši 7000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců se započtením zadržení řidičského průkazu ode dne 13.1.2022. Dne 7.3.2022 podal proti rozhodnutí v příkazním řízení žalobce odpor s odůvodněním, že žádný alkohol v rozhodné době nepožil - ve spise je to chybně uvedeno a mělo být vycházeno z dechové zkoušky v hodnotě 0,53 promile po odečtení odchylky měření (fyziologické 0,2 promile a odchylky přístroje 0,04 promile – celkem 0,24 promile) z hodnoty 0,29 promile, kdy tato hodnota je pro něho příznivější a nedošlo by k zapsání 7 bodů v registru řidičů. Dne 6.4.2022 bylo u správního orgánu I. stupně konáno ústní jednání, ke kterému se dostavil žalobce i jeho právní zástupce, který uváděl sníženou toleranci žalobce na alkohol a pomalejší vstřebávání alkoholu s ohledem na váhu a netrénovanost na alkohol a odkázal i na rozsudek NSS č. j. 2 As 154/2017-44 (rozšířený senát) s tím, že mělo být vycházeno ze zkoušky nejbližší řízení vozidla, kdy po odečtení odchylky fyziologické a měření byla hodnota alkoholu v krvi žalobce 0,29 promile; první a třetí dechová zkouška je v toleranci stejně jako druhá a třetí, tedy mělo být vycházeno z nejpříznivější zkoušky, tedy první. Poté vydal správní orgán I. stupně dne 17.5.2022 rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu ve znění

účinném do 31.1.2022 v souvislosti s porušením ust. § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona, za což mu byly uloženy správní tresty: pokuta ve výši 5500,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců se započtením doby zadržení řidičského průkazu od 13.1.2022 a dále pak povinnost náhrady nákladů řízení v částce 1000,- Kč. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal odvolání.

Žalovaný jako odvolací orgán vzhledem k tomu, že jako jediná přitěžující okolnost byla zohledněna naměřená hodnota alkoholu v krvi žalobce zjištěná z dechových zkoušek (0,33 promile), kdy závažnost přestupku v daném případě je odvozena ze skutkové podstaty přestupku (tedy není důvod k ní samostatně přihlížet v neprospěch žalobce), tak přistoupil ke snížení uložené výměry správního trestu pokuty, i když to žalobce nepožadoval, na částku 3500,- Kč, kdy takto uložená výměra tohoto správního trestu se jeví jako přiměřená a plně postačující pro nápravu žalobce, jenž byl v době spáchání přestupku s ohledem na svůj věk osobou blízkou věku mladistvých. Pro jakékoli snížení správního trestu zákazu činnosti uloženého přímo na spodní hranici rozpětí jeho výměry pak podmínky shledány nebyly, neboť od uložení správních trestů za zmíněný přestupek nelze dle ust. § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 31.1.2022 upustit.

K námitce žalobce, že je sporné pouze to, zda hladina alkoholu v krvi žalobce je 0,29 promile nebo 0,34 promile a jde tak jen o to, zda bude uděleno či neuděleno 7 bodů v bodovém systému a nikoli o výrok zákazu řízení či udělené pokutě a nákladů řízení, které jsou nesporné, žalobcem akceptované a toto odvolání vůči nim nesměřuje, žalovaný uvedl následující: Ze spisu je zřejmé a toto žalobce nezpochybňuje, že s ním byly provedeny celkem tři dechové zkoušky v hodnotách 0,53, 0,59 a 0,57 promile, spor panuje toliko ohledně toho, z jaké dechové zkoušky mělo být při stanovení hodnoty alkoholu v jeho krvi vycházeno, kdy tímto byl skutkový stav věci řádně a spolehlivě zjištěn v duchu zásady materiální pravdy a byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí. Žalovaný také uvedl, že se plně ztotožňuje s argumentací správního orgánu I. stupně, tedy že s ohledem na více jak 10 procentní rozdíl hodnot mezi první a druhou dechovou zkouškou je nutno první zkoušku považovat za nerelevantní pro posouzení věci, neboť nebyly splněny pro relevantnost dechové zkoušky parametry stanovené ČMI (Český metrologický institut, dále jen ČMI) v Metodice měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu. Naopak jako relevantní lze považovat druhou a třetí dechovou zkoušku, neboť tyto byly provedeny nejen v dostatečném časovém odstupu, ale splnily i podmínky max. 10 procentního rozdílu hodnot, kdy zcela správně a v duchu judikatury zmíněné žalobcem bylo vycházeno v rámci těchto dvou dechových zkoušek z té třetí, a to z důvodu, že je v nižší hodnotě, tedy ve prospěch účastníka řízení (žalobce). K tomuto je nutno konstatovat, že zcela správně pak správní orgán I. stupně odkazoval na nutnost dodržení jejich pořadí při hodnocení splnění podmínek výše zmíněné Metodiky měření, kdy správnosti takového postupu pak výslovně odpovídá část zmíněné metodiky pod body 6.1.3 označená jako Narůstající číselná hodnota, z níž vyplývá postup, jak vyhodnocovat relevantní dechové zkoušky (tedy ty, které se vzájemně potvrzují, a to postupně, jak jdou za sebou) a správní orgán I. stupně pak postupoval v duchu této metodiky při vyhodnocení relevantnosti dechových zkoušek. Provedení druhé dechové zkoušky mezi první a třetí nelze pominout, jak se o toto snaží žalobce (že byl dodržen časový odstup i rozpětí hodnot do 10 procent u první a třetí dechové zkoušky) a vycházet z dechové zkoušky první, neboť takový postup by byl v rozporu s postupem popsáním ve výše zmíněném bodu výše zmíněné metodiky měření (zde je zřejmý postup při vyhodnocování postupný - dechovou zkoušku ověřuje vždy ta přímo následující). Pokud byl stanoven technický postup pro ověření relevantnosti dechové zkoušky, pak si lze

jen stěží představit rozšíření postupu na případy dechových zkoušek, jež na sebe přímo nenavazují. Dále žalovaný uvedl, že se nedomnívá, že by pro posouzení věci bylo podstatným, že se jednalo u žalobce o hodnoty blízké hodnotě 0,3 promile alkoholu po odečtu odchylek, toto je podstatným toliko pro posouzení, zda za předmětný přestupek bude proveden bodový záznam či nikoli (kdy toto není úkolem přestupkového řízení). Žalovaný však měl ve shodě se správním orgánem I. stupně za prokázané, že u žalobce byla dosažena hodnota 0,33 promile alkoholu v krvi, neboť při vyhodnocení bylo možné vycházet toliko ze za sebou provedených dechových zkoušek, jež splnily podmínky relevantnosti měření (druhá a třetí), kdy tato výsledná hodnota zjištěná v jeho krvi při třetí dechové zkoušce byla právě v jeho prospěch, a to v souladu se zmíněnou judikaturou. Zároveň je však nutno konstatovat, že zmíněný rozsudek nelze aplikovat na nyní posuzovaný případ plně a bez přihlédnutí ke konkrétním skutečnostem týkajícím se nyní posuzované věci, neboť v něm byl řešen případ, kdy první dvě dechové zkoušky byly provedeny v řádném časovém odstupu a v max. desetiprocentním rozdílu hodnot a ve prospěch žalobce přijal soud závěr, že na rozdíl od postupu správního orgánu (vycházel z první zkoušky s vyšší hodnotou s odkazem na blízkost doby řízení) mělo být v posuzovaném případě vycházeno z důvodu nižší hodnoty druhé dechové zkoušky ve prospěch žalobce právě z této druhé ověřené zkoušky.

V nyní posuzovaném případě bylo vycházeno z druhé a třetí zkoušky a ve prospěch žalobce se hodnota alkoholu v krvi vypočetla z nižší třetí zkoušky, od níž byly odečteny výše zmíněné odchylky, pak není důvod o správnosti takového postupu jakkoli pochybovat. Žalovaný konstatoval, že pro posouzení věci je zcela irrelevantní, co a kdy žalobce jedl a taktéž jeho tvrzená snížená tolerance na alkohol, podstatným zůstává, že pokud si byl žalobce předchozího požití jakéhokoli množství alkoholu vědom, měl si před řízením vozidla ověřit, zda může v souladu se zákonem již motorové vozidlo řídit (např. provedením volně dostupného testu na alkohol) a bez takového ověření své způsobilosti k řízení neměl k řízení vozidla vůbec přistoupit. Správní orgán I. stupně postupoval ve prospěch žalobce v souladu se zásadou in dubio mitius, když vycházel z ověřené dechové zkoušky pro něho příznivější (tedy třetí v pořadí), ve prospěch však již nemohlo být přihlédnuto k dechové zkoušce neověřené (tedy první v pořadí), což však nezpůsobuje porušení zmíněné zásady.

Závěrem bylo uvedeno, že žalovaný neshledal žádný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně z žalobcem prezentovaných důvodů ani pro změnu tohoto rozhodnutí v odvolacím řízení z takových důvodů. Skutečnost, zda bude žalobci za předmětný přestupek zapsáno 7 bodů v bodovém hodnocení řidiče či nikoli, je pro posouzení věci v tomto řízení o přestupku zcela nepodstatné. Záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče je toliko administrativním následkem, nikoli ukládaným správním trestem, případný záznam bodů, pokud bude prováděn, pak by tento postup realizoval registr řidičů na základě pravomocného rozhodnutí ve věci a proti takovému záznamu se lze bránit v námitkovém řízení dle ust. § 123f zákona č. 361/2000 Sb. Žalovaný přezkoumal, zda správní orgán I. stupně užil při posuzování věci adekvátní právní úpravu a konstatoval, že neshledal žádné pochybení v užití hmotněprávní úpravě (zákon č. 361/2000 Sb. byl uplatněn ve znění účinném do 31.1.2022 - v době spáchání přestupku), přičemž přes následnou novelizaci zmíněného zákona ke dni 1.2.2022 nebyly zjištěny změny, které by se dotýkaly skutkové podstaty přestupku, porušení povinnosti ani ukládaných druhů a výměr správních trestů za zmíněný přestupek. Navíc užitou hmotně právní úpravu pak správní orgán I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně odůvodnil. Také žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí a proces, který předcházel vydání napadeného rozhodnutí z hlediska souladu s

právními předpisy a neshledal vyjma podmínek pro snížení pokuty za přestupek žádné jiné pochybení správního orgánu I. stupně, proto rozhodl pouze o změně výše uložené pokuty s ohledem na osobu žalobce. Správní orgán I. instance zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž vyhověl požadavku ust. § 3 správního řádu, proto ve zbytku odvolání napadené rozhodnutí potvrdil jako věcně správné a zákonné.

5. **Žalovaný dne 12.10.2022** ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že se nedomnívá, že by zmíněné námitky žalobce byly důvodné a rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně by měla být byt jen v části týkající se vymezení zjištěné hodnoty alkoholu v krvi považována za nezákonná či věcně nesprávná a měla by být jakkoli měněna. Dále žalovaný trval na tom, že v posuzovaném případě byla v souladu metodikou měření alkoholu v dechu dechovými analyzátory hladina 0,33 promile alkoholu v těle žalobce stanovena zcela adekvátním způsobem a nebyly zde důvody, aby bylo vycházeno z první naměřené hodnoty při dechových zkouškách, neboť tento výsledek dechové zkoušky nebyl řádně potvrzen výsledkem následující dechové zkoušky. Na rozdíl od toho druhá a třetí dechová zkouška odpovídala zmíněné metodice (časový více jak pětiminutový odstup a rozpětí hodnot do 10%) a z těchto po odečtu odchylky v hodnotě 0,24 promile pak jak správní orgán I. stupně, tak i žalovaný, vycházel z výsledku pro žalobce výhodnějšího (třetí dechové zkoušky) a stanovil hodnotu zjištěného alkoholu v těle žalobce právě na 0,33 promile. Dále bylo uvedeno, že skutečnost, zda byl či nebyl žalobci proveden záznam bodů v návaznosti na zjištěnou hodnotu alkoholu v jeho těle, žalovaný považuje pro posouzení věci přestupku žalobce za zcela nepodstatné - jde toliko o administrativní následek prokazatelně spáchaného protiprávního jednání. Závěrem žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí i na prvoinstanční rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby, neboť není důvodná. Vyjádřen byl i souhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání.
6. Ze zasláního **správního spisu** vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 1.7.2022 i ve vyjádření k žalobě odpovídají obsahu spisu. Založen je i „PRACOVNÍ POSTUP č. 114-MP-C008-08 METODIKA MĚŘENÍ ALKOHOLU V DECHU pro analyzátory alkoholu v dechu“ vydaný ČMI. Podle doručky z datové schránky bylo napadené rozhodnutí žalovaného vypravené dne 4.7.2022 zástupci žalobce doručeno dne 14.7.2022 (fikcí).
7. **Žalobce dne 24.10.2022** v podání pouze uvedl, že požaduje ve věci nařídit jednání a protože vyjádření žalovaného neobsahuje žádné nové tvrzení ani důkazy, nevyjadřuje se k němu. Také uvedl, že datum žaloby se shoduje s dnem podání, tj. 12.9.2022.
8. **U ústního jednání konaného dne 25.5.2023 zástupce žalobce** setrval na podané žalobě, zopakoval všechny rozhodné skutečnosti uvedené i v žalobě a zdůraznil, že žalobce byl potrestán nad míru i tím, že v důsledku jednání správních orgánů o podaném odvolání byl zkrácen na svém právu požádat v polovině uloženého trestu o navrácení řidičského oprávnění, protože odvolací orgán rozhodl až půl roku po spáchání daného přestupku, tzn. tato možnost byla zcela odňata, a navíc ještě přišla doba dovolených, a když potřeboval lékařskou prohlídku, aby si mohl vyzvednout řidičský průkaz, tak musel čekat další téměř 3 měsíce, než měl lékař volno, tudíž byl 9 měsíců bez řidičského oprávnění, nikoliv vlastní vinou ve smyslu toho přestupku, který spáchal, kdy dle jeho mínění přestupek měl být kvalifikován do hranice 0,3, promile; nicméně trest byl zcela vykonán, pokuta zcela uhrazena. Dále odkázal na judikát, který již zmiňoval ve správním řízení v těch podáních, který řešil obdobnou situaci na rozhraní trestného činu a přestupku, tento judikát lze použít, protože dle jeho názoru je ta situace obdobná. Také upozornil, že metodika měření, jakožto

podzákonný předpis, je toliko orientační, a její výklad dle jeho názoru extenzivně vyložil správní orgán v neprospěch žalobce místo toho, aby ho zohlednil. Rovněž zmínil, že první dechová zkouška, která proběhla bezprostředně po kontrole, nebyla správními orgány vůbec brána v potaz a tento důkaz je dle jeho názoru klíčový. A dokonce splňuje i varianta první a třetí dechové zkoušky podmínku uvedenou v předmětné metodice měření, neboť i první a třetí dechová zkouška toto splňuje, jsou to zkoušky po sobě jdoucí a splňují tuto metodiku. *Zástupce žalovaného* odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a dále na své vyjádření k žalobě. Dále uvedl v reakci na sdělení zástupce žalobce, že obdržel odvolání spolu se spisovou dokumentací 26.5.2022, ve věci vyhotovil následně žalobou napadené rozhodnutí ze dne 1.7.2022. Tedy neodpovídá realitě, že by bylo rozhodováno ze strany žalovaného v nepřiměřených lhůtách, naopak bylo rozhodováno v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě, a to pouze o něco více jak měsíc od doručení. A dále poznamenal, že trvá na svých závěrech o nepodstatnosti bodového hodnocení daného přestupku, neboť takový správní trest v řízení o přestupku nebyl vůbec ukládán a trvá též na tom, že se jedná pouze o administrativní následek, kdy žalobce má možnost bránit se proti záznamu bodů v námitkovém řízení. Skutečnost, zda se žalobce v budoucnu dopustí či nikoli dalších přestupků, které by měly vliv na bodové hodnocení, je čistě v dispozici žalobce.

Závěrem zástupce žalobce mimo jiné uvedl, že tvrzení právní zástupkyně protistrany ohledně těch trestných bodů jsou účelová a neměl by soud takovouto právní argumentaci přijmout, neboť je nepochybné, že právě hranice 0,3 promile alkoholu v dechu či v krvi je tou hraniční mezní hodnotou v kvalifikování daného skutku a přestupku. A právě v důsledku posouzení daného skutku je dle jeho názoru nezákonné podřazení pod jiný odstavec předmětného zákona o provozu na pozemních komunikacích a 7 trestných bodů je uděleno právě v důsledku chybného rozhodnutí, neboť je nepochybné, že v případě podřazení daného skutku a přestupku pod hranici 0,3 promile k přidělení žádných trestných bodů do bodového systému nedochází. Dle něho bez zákonného podkladu toto nelze učinit a těch 7 bodů bylo přiděleno toliko na základě pravomocného rozhodnutí, protože tady nebyl odkladný účinek na základě pravomocného rozhodnutí, dle jeho názoru nezákonného prvoinstančního a druhoinstančního správního orgánu. *Zástupce žalovaného závěrem* trval na skutečnosti, že žalobci bylo prokázáno, že v rozhodnou dobu na rozhodném místě řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu a to v hodnotě 0,33 promile, když tato hodnota vyplývá ze třetí provedené dechové zkoušky a relevantní pro posouzení byla pouze druhá a třetí dechová zkouška z důvodu, že první a druhá dechová zkouška mezi sebou nesplňovaly 10% rozptyl hodnot, tedy první dechová zkouška byla v dané věci nepoužitelná. Pro právní kvalifikaci protiprávního jednání je nerozhodné, zda by hodnota byla nižší než 0,3 promile, jak prezentuje žalobce, či hodnota 0,33, která byla objektivně zjištěna v souladu s metodikou měření.

9. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2022, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. V této věci je ze strany žalobce spor toliko o tom, zda hladina alkoholu v jeho krvi byla 0,29 nebo 0,33 promile a jde tak jen o to, zda bude uděleno, či neuděleno 7 bodů v bodovém systému a nikoli o výroku zákazu řízení či udělené pokutě.
10. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o

právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech přestupků, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

11. Dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění účinném do 31.1.2022 (dále jen **zákon o silničním provozu**), se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.
12. Podle § 125c odst. 5 písm. c) téhož zákona za přestupek se uloží pokuta od 2 500 Kč do 20 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. b).
13. Dle § 125c odst. 6 písm. b) uvedeného zákona zákaz činnosti se uloží na dobu od šesti měsíců do jednoho roku za přestupek podle odstavce 1 písm. a), písm. b), písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7 a 10 a podle odstavce 3.
14. Podle § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu řidič nesmí řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem.
15. Dle § 123a téhož zákona bodovým hodnocením se zajišťuje sledování opakovaného páčání přestupků, jednání, které má znaky přestupku podle jiného právního předpisu³⁰⁾, nebo trestných činů, spáchaných porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích řidičem motorového vozidla nebo že se řidič porušování těchto povinností nedopouští. Přehled jednání spočívajícího v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání je stanoven v příloze k tomuto zákonu.
16. Podle § 123b odst. 1 uvedeného zákona řidiči motorového vozidla, kterému byl příslušným správním orgánem uložen správní trest za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.
17. Dle § 123f téhož zákona nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.
18. Podle § 123d odst. 1 a 2 uvedeného zákona (Vrácení řidičského oprávnění) řidič, který podle

§ 123c odst. 3 pozbyl řidičské oprávnění, je oprávněn požádat o vrácení řidičského oprávnění nejdříve po uplynutí 1 roku ode dne pozbytí řidičského oprávnění podle § 123c odst. 3. Byl-li řidič za přestupek nebo trestný čin, spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení, na základě kterého dosáhl celkového počtu 12 bodů, uložen trest nebo správní trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, je řidič oprávněn požádat o vrácení řidičského oprávnění nejdříve po vykonání trestu nebo správního trestu zákazu činnosti, pokud je uložená doba zákazu činnosti delší než doba podle odstavce 1.

19. Dle § 123e odst. 1 písm. a) uvedeného zákona (Odečítání bodů) řidiči, kterému nebyl ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, na jehož základě mu byl v registru řidičů zaznamenán naposled stanovený počet bodů, pravomocně uložen správní trest za přestupek nebo za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku nebo trest za trestný čin, spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení, po dobu 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, se odečtou 4 body z celkového počtu dosažených bodů.
20. Podle § 123f odst. 1 téhož zákona nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.
21. V Příloze zákona č. 361/2000 Sb. (dále jen **Příloha**) je uveden Přehled jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání, kdy za řízení vozidla bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po jeho požití, po kterou je řidič ještě pod vlivem alkoholu, je-li zjištěný obsah alkoholu u řidiče vyšší než 0,3 promile, nebo řízení vozidla bezprostředně po užití jiné návykové látky nebo v takové době po užití jiné návykové látky, po kterou je řidič ještě pod jejím vlivem činí 7.
22. V této věci soud vycházel stejně jako uvedené správní orgány ze znění zákona o silničním provozu ve znění účinném do 31.1.2022 a dospěl rovněž k závěru, že zápis počtu bodů stanovených Přílohou není obsahem znění příslušného výše citovaného přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, tudíž se jím nemůže ani soud zabývat v rámci řízení o žalobě podané proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2022. V tomto směru se soud plně ztotožnil s vyjádřením žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí zejména na straně 7 až 9, kdy bylo zdůrazněno, že skutečnost, zda bude žalobci za předmětný přestupek zapsáno 7 bodů v bodovém hodnocení řidiče či nikoli, je pro posouzení věci v tomto řízení o přestupku zcela nepodstatné. Záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče je toliko administrativním následkem, nikoli ukládaným správním trestem, případný záznam bodů, pokud bude prováděn, pak by tento postup realizoval registr řidičů na základě pravomocného rozhodnutí ve věci a proti takovému záznamu se lze bránit v námitkovém řízení dle ust. § 123f zákona č. 361/2000 Sb.
23. Soud však musí uvést, že žalobci byly provedeny celkem tři dechové zkoušky v hodnotách 0,53, 0,59 a 0,57 promile (jak již soud uvedl výše, o této skutečnosti nepanuje žádný spor). Žalobce se však domnívá, že žalovaný měl vycházet z výsledku prvního měření, jakožto nejpriznivějšího měření pro žalobce na základě zásady in dubio mitius a v souladu s rozsudkem NSS ze dne 17.4.2018 č.j. 2 As 154/2017-44. Tato domněnka žalobce je však nesprávná a to z důvodu, že nebyly splněny parametry pro relevantnost dechové zkoušky stanovené ČMI v Metodice měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu. Jedním z těchto parametrů musí být méně jak 10 procentní rozdíl hodnot mezi dechovými

zkouškami. Tato podmínka však nebyla splněna mezi první a druhou dechovou zkouškou žalobce. Z toho důvodu tak nelze považovat první zkoušku za relevantní pro posouzení této věci. Tyto parametry však byly splněny mezi druhou a třetí dechovou zkouškou, neboť tyto byly provedeny nejen v dostatečném časovém odstupu, ale splnily i podmínky max. 10 procentního rozdílu hodnot.

24. Z toho důvodu žalovaný přistoupil užití hodnot z třetí dechové zkoušky, neboť se mezi těmito dvěma relevantními měřeními jednalo o měření příznivější pro žalobce v souladu se zásadou *in dubio mitius* i s rozsudkem NSS ze dne 17.4.2018 č.j. 2 As 154/2017-44. Ten mimo jiné stanovil, že „*Pokud výsledek orientační dechové zkoušky připouští s ohledem na jeho určitou nepřesnost důvodné pochybnosti o ovlivnění řidiče požitým alkoholem (§ 125c odst. 1 písm. b) nebo c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích) či o stupni tohoto ovlivnění a tyto pochybnosti se nepodaří odstranit provedením dalších důkazů (§ 50 odst. 3 správního řádu), je třeba v souladu se zásadou in dubio pro reo rozhodnout ve prospěch obviněného.*“
25. Samotnou věrohodností měřených výsledků dechových zkoušek se zabýval NSS v rozsudku ze dne 11.7.2013 č.j. 7 As 170/2012-24, v němž uvedl následující: „*Metodikou sice není možno samu o sobě považovat za právně závazný pokyn pro postup policisty, nicméně má pro posouzení věrohodnosti měření velký význam. Metodika má zohlednit všechny relevantní vlastnosti měřicího přístroje (zejména jeho technické parametry, fyzikální principy, na základě nichž funguje aj.) včetně předem předvídatelné nestandardní situace při měření. S ohledem na to vše má dát uživateli měřicího přístroje takové pokyny k jeho používání, které povedou při jejich dodržení ke spolehlivým výsledkům měření. Metodika má tedy zajistit, že postupuje-li policista podle ní, může být výsledek měření považován za věrohodný.*“ Soud má tedy za to, že žalovaný postupoval v souladu s výše uvedenou judikaturou a metodikou, proto bylo užití výsledku třetí dechové zkoušky správným postupem.
26. Rovněž soud je v souladu s názorem žalovaného, že pro právní kvalifikaci protiprávního jednání žalobce je nerozhodné, zda hodnota alkoholu v jeho krvi byla nižší než 0,3 promile, jak prezentuje žalobce, či hodnota 0,33, která byla objektivně zjištěna v souladu s metodikou měření, což je zcela zřejmé z obsahu příslušného § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. výše citovaného, kde není ani zmínka o výši hodnoty alkoholu v krvi fyzické osoby. Počet bodů týkající se zjištěné hladiny alkoholu v krvi řidiče je obsažen až v Příloze (viz citace shora).
27. Dle soudu v této věci nebylo rozhodnuto v rozporu s žalobcem namítaným rozsudkem NSS č.j. 2 As 154/2017-44 ze dne 17.4.2018, když při hodnocení alkoholu v dechu žalobce bylo postupováno v souladu s příslušnou výše citovanou metodikou ČMI a bylo vycházeno z hodnoty příznivé pro žalobce, ač ten je opačného názoru. K tomu soud poznamenává, že alkohol požil sám žalobce vědomě a pokud hodlal jet motorovým vozidlem, byť po delší době od požití alkoholu, měl možnost orientačně zjistit za pomoci volně dostupného testu na alkohol, zda již není pod jeho vlivem a může řídit vozidlo, aniž by tím spáchal přestupek. Snad je tato životní zkušenost pro žalobce dostatečným poučením do budoucna a nedopustí-li se žádného jiného protiprávního jednání, za které by mu byly připsány další body do karty řidiče, nepochybně dojde k postupu dle § 123e odst. 1 písm. a) uvedeného zákona a tedy i odečtu tam zapsaných bodů.
28. Na závěr zdejší soud konstatuje, že námitka žalobce není důvodná. Jak již bylo uvedeno výše, žalovaný, stejně jako předtím správní orgán I. stupně, se ve svém rozhodnutí dostatečně

zabýval zjištěným skutkovým stavem, přičemž konstatoval, že ten byl zjištěn bez jakýchkoliv pochybností a bylo tak prokázáno protiprávní jednání žalobce, což ani sám žalobce nezpochyboval. Cílem žalobce je, aby mu nebylo zapsáno 7 bodů do bodového hodnocení řidiče za předmětné jednání. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v tomto ohledu soud shledal dostačujícím. Žalovaný zhodnotil procesní postup správního orgánu I. stupně a neshledal žádné pochybení ani porušení procesních práv žalobce. Soud souhlasí se žalovaným, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zákonné a plně přezkoumatelné a žalovaný se při svém rozhodování zabýval všemi odvolacími námitkami, řádně přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí, jakož i celé správní řízení, tudíž postupoval v souladu se zákonem (správním řádem). Také soud připomíná, že NSS setrvává na závěru, že správní řízení před správními orgány tvoří jeden celek, a jako na jeden celek na ně má být pohlíženo při soudním přezkumu. Zdejší soud vzhledem k výše uvedenému shledal správní řízení i obě rozhodnutí (žalovaného i Magistrátu) z nich plynoucí jako souladná s právními předpisy a základními zásadami správního práva, neporušující žádná práva žalobce a naplňující veškerá očekávání na procesní postup správních orgánů a kvalitu jejich rozhodnutí. Rovněž nebyla shledána prodleva při rozhodování správních orgánů v této věci, jak při ústním jednání namítal zástupce žalobce, když žalovanému byl písemný materiál s odvoláním žalobce ze dne 24.5.2022 proti rozhodnutí Magistrátu ze dne 17.5.2022 doručen dne 26.5.2022, jak vyplývá z obsahu správního spisu. Zástupce žalobce namítal, že daný skutek byl nezákonně podřazen pod jiný odstavec zákona o provozu na pozemních komunikacích (zákon č. 361/2000 Sb.), ale neuvedl nic konkrétního v tomto směru.

29. Nad rámec soud podotýká, že nepovažuje za nezbytné se vyjádřit k zástupcem žalobce uvedeným případným budoucím možným skutečností pro žalobce jako řidiče nepříznivým, neboť pro soud je rozhodující skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), tj. v této věci k datu 1.7.2022, nikoli stav, který může event. nastat v budoucnu.
30. Zdejší soud dospěl s ohledem na vše výše uvedené k závěru, že žalovaný se podrobně vyjádřil k uplatněným odvolacím námitkám žalobce, současně hodnotil všechny shromážděné důkazy, rovněž popsal, které skutečnosti vzal za prokázané, o jaké důkazy opřel svá skutková zjištění a kterými úvahami se při hodnocení provedených důkazů řídil, a to vše v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, stejně postupoval ve správním řízení i správní orgán I. stupně, tudíž obě rozhodnutí jsou v souladu s tehdy platnou právní úpravou. Rovněž soud nezjistil, že by správními orgány nebylo postupováno v souladu s jednou ze základních zásad přestupkového řízení, tj. zásada in dubiis mitius (v případě pochybnosti příznivěji), ač je žalobce opačného názoru. Skutečnost, že ve správním spisu založená metodika měření alkoholu v dechu od ČMI není zákonným předpisem, ještě neznamená, že výsledek postupu v souladu s ní není možno použít pro správní řízení.
31. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), jelikož žádný žalobní bod neshledal důvodným.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovaný však náhradu nákladu řízení před soudem neuplatnil, proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

Plzeň 25. května 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně